

عنوان مقاله:

روابط فرهنگی ایران و افغانستان در دوره ی پهلوی دوم (۱۳۲۰ - ۱۳۵۷ش.)

محل انتشار:

دوفصلنامه پژوهشهای تاریخی ایران و اسلام، دوره 7، شماره 13 (سال: 1392)

تعداد صفحات اصل مقاله: 26

نویسندگان:

نورالدین نعمتی - استادیار تاریخ دانشگاه تهران

مظهر ادوای - دانشجو دکتری تاریخ ایران اسلامی دانشگاه فردوسی مشهد

خلاصه مقاله:

ایران و افغانستان با تاریخ و فرهنگ مشترک در دوره ی پهلوی دوم ۱۳۲۰ - ۱۳۵۷ش / ۱۹۴۱ - ۱۹۷۸م زمینه های بسیار مهمی برای گسترش روابط داشتند. در مقابل، قدرت های جهانی برای جلوگیری از گسترش نفوذ فرهنگی ایران در افغانستان تلاش کردند با رسمی کردن زبان پشتو از نفوذ فرهنگی ایران در این کشور جلوگیری کنند؛ اما علاقه و تمایل مردم افغانستان و گسترش روابط فرهنگی، باعث حفظ و اشاعه ی زبان و ادب فارسی در آن کشور گردید. با وجود فراز و نشیب های زیاد در روابط دو کشور، روابط فرهنگی همواره حوزه ی مورد اتکا در گسترش روابط دو کشور بوده است. با توجه به اینکه روابط فرهنگی معمولاً تابعی از روابط سیاسی است، این مقاله در نظر دارد به این مساله بپردازد که چرا روابط فرهنگی در این سطح گسترده برقرار بوده است. علاقه ی دو کشور به گسترش روابط، سبب شده است در نبود روابط سیاسی در سطح گسترده، روابط فرهنگی به عنوان مبنا و زمینه گسترش روابط و یا حتی جایگزین روابط سیاسی، بسیار مورد توجه باشد و در این سطح گسترش یابد. این، فرضیه ای است که در این مقاله بررسی می شود.

کلمات کلیدی:

ایران، افغانستان، روابط فرهنگی، زبان فارسی، قدرت های بزرگ

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1457651>

